

מסע בלתי רגיל אל הקבלה וההצלחה

כשהייתי בת 10, קרתה לי תאונת כדור עף שהשאירה אותי עם אפילפסיה. לגדול עם אפילפסיה היה מאוד מאתגר, וזה לא נהיה קל יותר עם הגיל.

אפילפסיה היא מחלה שהינה כל כך לא מובנת ובעלת סטיגמות כל כך שליליות, שכבר בשלב מוקדם מאוד החלטתי להחביא אותה בפני, והשאיר אותה שם כדי שאף אחד לא ידע עליה לעולם. בכמה פעמים שהחלטתי לספר לחברים, ידעתי שזו הייתה טעות. המורה שלי בכיתה ה' אמרה לאמא שלי לא לצפות ממני להרבה כי אנשים עם אפילפסיה לא מסוגלים להרבה. למרות שהורי תמכו בי ואמרו לי לא להקשיב למה שאחרים חושבים, גדלתי עם הערכה עצמית נמוכה. חשבתי שאני חריגה.

יום אחד, לפני כשמונה שנים, החלטתי להפסיק לרחם על עצמי ולעשות משהו עם החיים שלי, למרות שלא הייתי בטוחה מה אני רוצה לעשות איתם. תמיד הייתי יצירתית ואהבתי להכין דברים, אז חשבתי ליצור כמה דברים ולהביא אותם לתצוגות המקומיות. וכך הלכתי לחנות החומרים, ואחרי \$1000 התחלתי את העסק שלי, "יצירה בלתי רגילה".

לאחר כמה שבועות, הבית שלי היה מלא בסלים, זרים וקישוטי חג המולד. חבר טוב שלי התרשם עד כדי כך, שהוא ארגן בשבילי מקום בלובי של בניין המשרדים בו עבד, מחג ההודייה ועד חג המולד. וכך, הלכתי אל מרכז העיר ניו יורק, ברוצ'סטר, למכור את הסחורה שלי.

כל כך פחדתי שאף אחד לא יקנה כלום, אבל להפתעתי מכרתי חצי מכל מה שהיה לי כבר ביום הראשון. נשארתי ערה עד מאוחר בכל לילה בכדי שיהיה לי מה למכור למחרת. הייתה זו הרגשה מדהימה. בפעם הראשונה בחיי הרגשתי מועילה, אבל יותר חשוב, הרגשתי נורמלית.

כשהסתיים החודש (בין החגים, ב.א.) דיברתי עם מנהל הבניין וסיכמנו שאשאר עוד כמה חודשים. אחרי שלושה חודשים חתמתי על הסכם שכירות שנתי, והתחלתי לקנות את המוצרים כיוון שזה נהייה קשה לעמוד בקצב ההזמנות.

מאז שהייתי ילדה אהבתי חתונות, אז החלטתי לשים בחנות שלי כמה הינמות, סרטים וקישוטים, ופירסמתי אותם כ"עבודת יד". לפני שהבנתי מה קורה, ההזמנות התחילו להיערם. תוך שנה שכרתי גם את החנות לידי, שברתי את הקיר, והיתה לי חנות מתנות בצד אחד, וחנות לעיצוב מותאם אישית לחתונות בצד האחר.

קישטתי את הצד של החתונות ברשתות ואורות מנצנצים. יום אחד לקוחה נכנסה ושאלה אם אהיה מוכנה לקשט את החתונה שלה. היום הזה שינה את חיי. התחלתי לעשות מחקר, ובתוך שישה חודשים כבר תיכננתי וקישטתי חתונות ואירועים. לפני שהבנתי, חלפו חמש שנים, ונהייתי ממש עסוקה.

בתור מתכננת חתונות ואירועים הייתה לי אחראיות גדולה והזדמנות מצויינת להוכיח לעצמי ולשאר העולם שהמורה שלי מכיתה ה' טעתה.

לפני שנתיים הבנתי שהעסק של החתונות משתלט על השאר. מכרתי את חנות המתנות והעברתי את המשרד שלי לחנות חתונות גדולה ומכובדת בפרברים. בתוך כמה חודשים הזדמנויות מצויינות נקלעו בדרכי, והתחלתי להרגיש מהי הצלחה מתוקה.

בשנה שעברה הייתה לי הזדמנות להגיע למכון למדיניות ציבורית של האגודה לאפילפסיה, בושינגטון הבירה. בסך הכל הגעתי לשם כדי לרצות את החברים שלי מארגון האפילפסיה המקומי שלי, כיוון שהם תמכו כל כך בי ובעסק שלי, ולא רציתי לאכזב אותם. בזמן שהייתי שם פגשתי הרבה אנשים שיש להם אפילפסיה. כולם נראו מאוד נינוחים לגבי מי שהם. התחלתי לחשוב על חיי בעבר, והבנתי שאני הייתי חלק מהבעייה. מעולם לא קיבלתי את העובדה שאכן יש לי אפילפסיה, ואם לי לא היה נוח עם זה, למה שאצפה שלאחרים יהיה נוח? בפעם הראשונה בחיי לא הרגשתי חריגה. הבנתי שעלי לעזור לחינוך הקהילה.

כשחזרתי הביתה, סיפרתי ללקוחות שלי, אחד אחד, מהי הסיבה האמיתית שאיני יכולה לנהוג. לפני הווידוי שלי הייתי מאוד יצירתית: המכונית הייתה במוסך, בעלי לקח אותה, וכו' וכו'. להפתעתי, הם היו מאוד מבינים ותומכים. הם הרגישו בסדר עם זה, כי כך הרגשתי אני.

אף על פי שהגעתי להשלמה עם האפילפסיה שלי, ככל שהתפתח העסק "יצירה בלתי רגילה", נהייה זה יותר קשה לא להיות מסוגלת לנהוג. מצאתי פתרון גם לבעייה הזו: שכרתי נהג. חיי באמת היו מבורכים.

עדיין יש לי התקף מפעם לפעם, אבל זה בסדר. אני מקווה שיום אחד ההתקפים שלי יהיו תחת שליטה מלאה, אבל גם אם לא, זה בסדר. השגתי את מה שהצבתי לעצמי, אפילו עם ההתקפים, ואני יודעת שלא משנה אלו חלומות יהיו לי, אני יכולה להגשים אותם, עם או בלי ההתקפים.

מאת אנג'לה הול, מתוך Epilepsy USA, אוקטובר 2002

תרגום: בן אבינר